

in dit *stekkie* van ons samen
staan *hartjes* op de ramen
en als ik erop adem
verwordt condens tot canvas

zo tekent zich de tijd
waarin ik *mezelf* durf *zijn*
met *rust* en *huiselijkheid*,
tot er nog een *hartje* past

vanuit de hand die jij omarmt
op het glas dat, transparant,
met onze *warmte* is omrand.
Mijn liefde blijkt een kwast

ze schildert van de *vlam*
die met jou is ontbrand,
opdat de *knusheid* landt
en al wat zwaar ontlast,

lees mijn wolken tot de woorden
die zich drijven in *vertrouwen*
en houd dit canvas vast,
zelfs als je de ramen wast.